

«Եկեք ինձի, բոլոր յոզնած ու բեռնաւորուածներ...»

Մարտի 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Մարտ, 2022թ., N3 (135)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Գայթակղությունների մասին

Տերը փնտրեցե՛ք

Ռավի Զաքարիասի վկայությունը

Վկայություններ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մարտ, 2022թ., N3 (135)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Գայթակությունների մասին.....	1
Տերը փնտրեցե՛ք.....	3
Ռավի Զաքարիասի վկայությունը.....	5
Կույր աղջնակի բժշկությունը.....	8
Արթուր եղբոր վկայությունը.....	9
Հայկ եղբոր վկայությունը.....	11
Արտուշ եղբոր վկայությունը.....	12
Ցավոտ վկայություն.....	13
Դիպված Էնշտեյնի կյանքից.....	15
Իմաստուն ծերունին.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Գայթակղությունների մասին

«Եւ ըսաւ իր աշակերտներուն, Անկարելի է որ գայթակղութիւններ չգան. բայց վայ անոր, որուն ձեռքով կու գան: Անոր աւելի աղէկ է, որ անոր պարանոցէն իշու աղացքի քար մը կախուի, ու անիկա ծովը ձգուի, քան թէ այս պղտիկներէն մէկը գայթակղեցնէ» (Ղուկ. 17:1-2):

Սիրելիներ՝ Տեր Հիսուսը իր աշակերտներին ասում է. «Անկարելի է որ գայթակղություններ չըգան»: Այս խոսքերը վերաբերում են ոչ միայն աշակերտներին, այլ նաև մեզ: Պետք է հասկանանք, որ մենք կյանքում երբևէ կարող ենք գայթակղվել՝ վիրավորվել, հուսահատվել: Գայթակղությունները կարող են գալ անսպասելի ձևով, երբ մենք չենք սպասում ու մի օր մեկը մեր հպարտության վրա ցեխ պիտի նետի...: Սրանք անպայման լինելու են, բայց Աստված ասում է. «Վա՛յ նրան, ում միջոցով այդ գայթակղությունները կգան»: Իսկ մենք պետք է դա ընդունենք սովորական և օտար բան չհամարենք, ինչպես ասվում է **1 Պետր. 4:12-13**-ում «Սիրելիներ, օրս բան մի սեպտ այն նեղութեան բորբոքը, որ ձեր փորձելու համար կ'ըլլայ, որպէս թէ օրս բան մը ձեզի հանդիպած է. Հապա ուրախ եղէ՞ք՝ քանի որ Քրիստոսի չարչարանքներուն հաղորդ եղած էք, որպէս զի անոր փառքին յայտնուելու արեւն ալ ցնծութեամբ ուրախանաք»: Ահա մի օրինակ Սուրբ Գրքից, որ կարող է մեզ սովորեցնել, թե ինչպես ազատա-

գրվենք խորը վիրավորանքից:

2 Թագ. 10:1-4 - ում կարդում ենք. «Եւ անկէ ետեւ Ամմոնի որդիներուն թագաւորը մեռաւ. ու անոր որդին Անոն անոր տեղ թագաւոր եղաւ: Եւ Դաւիթ ըսաւ, Նաասի որդւոյն Անոնի մարդասիրութիւն ընեմ, ինչպէս անոր հայրը ինծի մարդասիրութիւն ըրաւ. ու Դաւիթ իր ծառաները անոր դրկեց, որպէս զի զանիկա իր հօրը վրայով մխիթարեն. ու Դաւիթի ծառաները Ամմոնի որդիներուն երկիրը գացին: Եւ Ամմոնի որդիներուն իշխանները իրենց տէրոջը Անոնի ըսին, Միթէ Դաւիթ քու հայրդ քու առջեւ պատուելո՞ւ համար քեզի մխիթարիչներ դրկեց. չէ՞ որ Դաւիթ իր ծառաները քեզի դրկեց, որպէս զի քաղաքը աչքէ անցնեն ու լրտեսեն, որպէս զի ետքը զանիկա կործանէ: Եւ Անոն Դաւիթի ծառաները առաւ, ու անոնց մօրութիւն կէտր ածիլել տուաւ, ու անոնց հանդերձներուն ալ կէտր միկնչեւ նստոյ տեղը կտրել տուաւ, և այնպէս դրկեց զանոնք»:

Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ Նաաս թագավորի տղա Անոնը, որ իր հոր տեղ թագավոր էր դարձել, լսեց իր իշխանների խորհուրդը, ու ոչ միայն

չգնահատեց Դավիթի մարդասիրությունը, այլև անպատիվ անելով ետ ուղարկեց Դավիթի մարդկանց: Կտրել տվեց նրանց մորուքները, հագուստները պատռեցին մինչև նստատեղը, խիստ անարգեցին ու ետ ուղարկեցին: Սիրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, այս մարդիկ կատարել էին թագավորի կամքը, բայց անարգանք ստացան: Նմանապես մենք, եթե կատարում եք Աստծո կամքը, նույապես հնարավոր է, որ մեր «մորուքը կտրեն», այսինքն վիրավորեն, անարգեն, հալածեն ու այդպես անարգված ճանապարհ դնեն: Չէ՞ որ գրված է. «Աշխարհի մեջ նեղություն պիտի ունենաք. բայց քաջասիրտ եղեք. ես աշխարհին հաղթեցի»: Երբ Դավիթն իմացավ, որ այն մարդիկ անարգվել էին ասաց. «...*Երիքովի մեջ նստեք մինչև որ մօրուքնիդ աճի, ու ետքը դարձեք*» (2 Թագ. 10:5):

Թագավորը չուզեց, որ իր մարդիկ անարգված տեսքով Երուսաղեմ մտնեն և հրեա ժողովրդի մոտ իրենց ավելի անարգված զգան: Նրանց ուղարկեց Երիքով, մինչև մորուքներն աճեն, այսինքն՝ վիրավորանքն անցներ: Երիքով նշանակում է անուշահոտություն: Դավիթը իր մարդկանց ուղարկում է մի այնպիսի վայր, որտեղ նրանք դառնության վրա դառնություն չէին ճաշակի: Շատ դժվար է՝ քեզ անարգեն, ու դու լռես, համբերես, տանես: Մարդը այնպիսի էություն ունի, որ երբ մեկից վիրավորանք, անարգանք է ճաշակում, ուզում է անպայման նույնը անել այդ մարդուն: Բայց Տերը մեզ ասում է. «*Սիրելիներ, վրեժխնդրություն մի ընէք ձեր անձերուն համար, հապա բարկութեան տեղ տուէք. վասն զի գրուած է, Վրեժխնդրութիւնը իմս է, ես պիտի*

հալուցանեմ, կ'ըսէ Տէրը» (Հռովմ. 12:19): Ինչու՞ վրեժխնդրություն պիտի չանենք, որովհետև վրեժխնդրությունը Տիրոջն է: Տերը՝ Ինքը, վրեժխնդիր կլինի. չէ՞ որ, Աստծո զավակին «կաշոդը» Տիրոջ աչքի բիբին է «կաշում»: Այնպես որ այդքան հասարակ բան չէ Տիրոջ զավակին վիրավորելը: Իսկ մենք սովածին հաց պետք է տանք, ծարավին՝ ջուր: Եթե չարին չարով չեք պատասխանում, ապա Աստված քո փոխարեն վրեժ կլուծի:

Ուստի, սիրելիներ՛, սովորենք ներել, այլապես չներելը մեր մարմիններում կդառնա տհաճ ու անբուժելի հիվանդություն: Ներելու համար դու պիտի գնաս «Երիքով», այսինքն այնպիսի մի միջավայր, որտեղ դու պետք է զգաս Քրիստոսի անուշ հոտը, որ քեզ ճիշտ Աստծո Խոսքով խորհուրդներ կտան, մի տեղ, որտեղ կբժշկվեն քո վերքերը:

Պործք 14:21-ում կարդում ենք «*Աշակերտներուն սիրտերը հասարակելով, և յորդորելով որ հասարակ մրման հաւատքի մէջ. և կ'ըսէին թէ շար նեղութիւններով պէտք է մեզի Աստուծոյ թագաւորութիւնը մտնել*»: Այո՛, շատ վիրավորանքներ, անարգանքներ, հալածանքներ, նեղություններ կրելով՝ կարող ենք երկնքի թագավորությունը մտնել: Հնարավոր չէ, որ դու Աստծո հոգով առաջնորդվես, ու քեզ նեղություններ չլինեն: Եթե դու ուզում ես հոգևորապես բարձրանալ, նեղությունները քեզ կարող են բարձրացնել: **Առակ. 24:10** – ում ասվում է՝ եթե նեղության օրը թուլանաս, ուժդ քիչ կլինի: Իսկ նեղության օրը անպայման պիտի գա: Ուստի ուժ հավաքենք, որ մեր ուժը քիչ չլինի անարգանքներից, վիրավոր-

րանքներին և գայթակորություններին հաղթելու:

Եթե այսօր դուք նեղված եք, եթե այսօր ձեզ մեկը վիրավորել է, ու ձեր մեջ վրեժխնդրությունն է գլուխ բարձրացրել, կանգ առեք, մի՛ փորձեք վրեժառու լինել, թողե՛ք, որ Տերը ձեր փոխարեն վրեժ առնի: Նա անպայման դա կանի: «Ես պիտի հատուցանեմ», - ասում է Տերը:

Սիրելիներ, երբեմն մեզ թվում է, որ մեր վիշտը այնքան մեծ է, որ հնարավոր չէ բուժվել: Բայց դուք մի հավատացեք սատանայի ստին, ամեն վիճակից ելք կա: Աստված ամենակարող է: Որեմն դու պետք է գնաս այնպիսի մի տեղ՝ Երիթով, որտեղ քեզ բարի խրատներ կտան: Բայց եթե դու գնաս մի այնպիսի տեղ, որտեղ քեզ մի բան էլ կցավակցեն ու քեզ կտրամադրեն վիրավորողների նկատմամբ, ապա վերքը ոչ թե կբուժվի, այլ ավելի կխորանա: Դրա համար Տերը խրատում է իր զավակներին ու այդ խրատները հաճախ կարող է մեզ դուր չգալ, բայց

դա մեր բժշկության համար է: «Եւ յիրաւի ամէն իւրապ նոյն արեւն ուրախաբար չթուիր, հապա տրտմական, բայց ետքը արդարութեան խաղարարս պարուղը կը հաւրուցանէ անով վարժուողներուն» (Երբ. 12:11):

Որեմն, երբ հայտնվում ենք դժվար վիճակների մեջ, եկեք փնտրենք Տիրոջը, Նա հեռուներում չէ, այլ շատ մոտ է քեզ: **Հայտն. 3:20**-ում կարդում ենք. «Ահա ես դուռը կայնեմ եւ ու կը զարնեմ. եթէ մէկը իմ ձայնս լսէ ու դուռը բանայ. անոր քով պիտի մտնեմ և անոր հետ ընթրիք պիտի ընեմ, ան ալ ինձի հետ»: Այո՛, Հիսուսը, հիմա քեզ շատ մոտ է, դո՛ւ սիրտդ բա՛ց, որ նա ներս մտնի: Եվ քո վիրավորանքները, տխրությունները, անարգանքները կբժշկվեն, ու դու հոգևորապես ավելի կաճես ու փառք կտաս, որ քո կյանքում այդպիսի փորձություններ են եղել: Բացի՛ր քո սրտի դուռը ու Հիսուսին հրավիրի՛ր քո ներսը:

Հրահայր Ամիրբեկյան

Տերը փնտրեցե՛ք

Աստծո Խոսքը մեր կյանքի ամենակարևոր և մշտական ուղեկիցն է: Խոսքն է մեզ ցույց տալիս ճշմարիտ ուղին և տանում դեպի հավիտենական կյանք:

Գործք 17:26-ում կարդում ենք. «Բոլոր ազգերը մէկ արիւնէ ըրաւ, որպէս զի բոլոր երկրի երեսին վրայ բնա-

կին և որոշուած ժամանակներ հաստատեց ու անոնց բնակութեան սահմանները՝ Աստուած փնտռելու»: Բոլորը երկրի երեսին բնակվեն. ինչո՞ւ...

Մարմինն ու արյունը երկինք չեն մտնելու: Ինչքան էլ մենք դրանք փափայենք, միևնույն է, երկինքը դրանց համար չէ: Դրանք միայն երկրի համար

են, որ մարդը երկրի վրա ապրի, և Աստված փնտրի և փնտրելով գտնի ու Աստծո հետ ապրի, որպեսզի իր կյանքի մեջ խաղաղություն, ուրախություն ունենա: Որովհետև մինչև Աստված մարդու կյանքում չհայտնվի, մարդու մեջ լույս, կյանքի լույս չի կարող ծագել: Աստված շատ հրաշալի, շատ սքանչելի գործ է անում մեր կյանքում. մեզ դրեց երկրի վրա և հաստատեց ժամանակների մեջ: Երկնքում ժամանակներ չկան. 1000 տարին 1 օրվա պես է, 1 օրը՝ 1000 տարվա պես:

Եսայա 55:6-ում կարդում ենք. *«Տերը փնտռեցէք, քանի որ անհկա կրգտնուի, Չանհկա կանչեցէք, քանի որ անհկա մոտ է»*: Եթե Նա կգտնվի, ինչի՞ համար ես պետք է փնտրեմ: Այսինքն՝ Աստված կա, Աստված մոտ է, բայց Աստծո Խոսքում մի նախապայման կա. մինչև չփնտրեմ, չեմ կարող գտնել:

Փափագենք սրան, սիրելի՛ եղբայրներ, քույրեր, սրտանց փափագենք:

Իսկ որտե՞ղ, որտեղ փնտրենք Աստծուն: **Եսայա 45:19**. *«Ես ծածկաբար երկրի մոյթ տեղը չխօսեցա, Յակոբի սերունդին չըսի թե՛ Քաոսի մեջ զիս փնտռեցէք»*: Աստված քաոսի, խառնաշփոթության մեջ չկա: Հիշո՛ւմ եք, երբ Տերը պիտի անցներ, Եդիան ինչե՞ր տեսավ՝ երկրաշարժ, փոթորիկ, խառնաշփոթություն...: Բայց Տերը երևաց միայն մեղմ զեփյուռի մեջ:

Մի դեպք հիշատակեմ. այն կատարվել է Ռուսաստանում: Մի հոգևոր եղբայր ընկնում է այն աստիճան, որ խաղաղությունը կորցնում է և որոշում է այն վերագտնել ոչ այլ տեղ, քան գիշերային ակումբում: Ճանապարհին հանդիպում է մի քանի երիտասարդների և իր հարցին, թե ինչպես գտնի

գիշերային ակումբը, պատասխանում են. «Մենք նման տեղեր չենք գնում. այնտեղ Հիսուս չկա...»: Հարվածը դիպուկ էր և ցավոտ, որից եղբայրը միանգամից սթափվում է: Այո՛, քաոսի մեջ Աստված չկա, պղծության մեջ Աստված չկա: Այսօր ամբողջ աշխարհը կախվածության մեջ է՝ հեռախոսներից, աշխարհային ցանկություններից, նյութականից...: Բայց, սիրելի՛ ժողովուրդ, Աստված մեզ չի դրել երկրի վրա, որ մենք պղծության կյանքով կերակրվենք, Աստված մեզ չի դրել, որ մեր սրտերում ատելությունը պարարտացնենք մարդկանց կամ ազգերի հանդեպ, այլ՝ Աստված բոլոր ազգերը մեկ արյունից արեց, որպեսզի նրանք էլ Աստված փնտրեն ու նաև գտնեն: Այս խոսքը մեզ էլ է վերաբերում, որպեսզի մենք էլ սրտանց Աստծուն փնտրենք: Բայց, ցավոք, մեր մեջ էլ կան մարդիկ, որ անգամ հավաքույթի, Խոսքի պահին Աստծուն փնտրելու տեղ՝ հայացքները զցած այս ու այն կողմ՝ մարդ են փնտրում: Սիրելի՛ ժողովուրդ, Աստծուն փնտրողն է ունենում խաղաղություն, Աստծուն փնտրողն է գտնում հանգստություն: Եվ սա կախված չէ արտաքին աշխարհի ոչ մի պայմանից, ոչ մի իրավիճակից: Մենք ինքներս պիտի մտնենք ներքին սենյակ ու մեր կամքով փնտրենք Աստծուն, սրտանց փնտրենք: **Եսայի 34:16**-ը մեզ ուղիղ է ասում. *«Տերոջը գրքին մեջ փնտռեցէք ու կարդացէք»*: Մարդը կարող է Աստծո հետ քայլել, բայց Աստծուն չփնտրել, մարդը կարող է Սուրբ Հոգով մկրտված լինել, բայց Աստծո կյանքը չարտահայտվի իր մեջ, Սուրբ Հոգին մարած լինելու պատճառով: Այսինքն՝

մենք չբավարարվենք այն վիճակով, ինչի մեջ որ կանք: Մարդը կարող է տաճար մտնել՝ արտաքին գավիթը, բայց Սրբարանից տեղյակ չլինել: Երբ տաճարի մեջ ես, դա լավ է, բայց մեզ պետք է մտնել Սրբության Սրբոց, որպեսզի կենդանի հաղորդակցությունը մեր ու Աստծո միջև կայանա, որպեսզի մեր խաղաղությունը չպակասի: **2 Մնաց. 15:2**-ում գրված է. «...Տերը ձեզի հետ է, քանի որ դուք անոր հետ էք ու եթէ զանիկա փնտռէք, զանիկա պիտի գտնէք. բայց եթէ զանիկա թողոք, անիկա ալ ձեզ պիտի թողու»: Ինչո՞ւ: Մենք պետք է Աստծուն փնտրենք, փնտրենք՝ անպայման գտնելու նպատակով: Մարդը կարող է երկար տարիներ Աստծո հետ քայլել, հավաքություն բաց չթողնել, Աստծո Խոսքը կարդալ, Աստծո հետ լինել (թվացյալ), բայց Աստծուն չունենալ իր կյանքում: Եվ եթե ես այսօր Իրեն փնտրելով՝ գտնում եմ, այդ դեպքում ես նրան բաց չեմ թողնի: Նույն գլխի **15**-րդ համա-

րում գրված է. «Բոլոր Յուդան այն երդումին վրայ ուրախացաւ. քանզի իրենց բոլոր սրտովը երդում ըրին ու իրենց բոլոր կամքովը փնտռելով գտան զանիկա: Տերը ամեն կողմանէ հանգստացուց զանոնք»: Այսօր մեզանից քանի՞սն են ամեն կողմանե հանգստացած, ամեն կողմանե խաղաղված, ամեն կողմանե ուրախ: **2 Մնաց. 31:21**-ը մեկ անգամ ևս հաստատում է. «Իր ձեռք զարկած բոլոր գործերը, թէ՛ Աստուծոյ տանը ծառայութեանը համար եւ թէ՛ օրէնքին ու պատուիրանքին համար, իր բոլոր սրտովը իր Աստուածը փնտռելով ըրաւ ու յաջողեցաւ»: Քույրե՛ր, եղբայրնե՛ր, զգույշ լինենք. մարդը կարող է եկեղեցում ծառայություն անել, հոգևոր գործեր գործել, բայց առանց Աստծո: Հիշենք, թե ինչն էր Հիսուսի կերակուրը. Աստծո կամքը կատարելը: Իսկ մե՞րը:

Վարդան Գալստյան,
Մասիկի տարածք, սարկալազ

Ռավի Զաքարիասի վկայությունը

Ես ցանկանում եմ մի բան պատմել, մի պատմություն, որը դուք երբեք չեք մոռանա:

1971թ. ես երիտասարդ տղա էի, ինձ հրավիրեցին Վիետնամ, որ այնտեղ քարոզեմ Աստծո խոսքը: Այդ ժամանակ ես ընդամենը քսանհինգ տարեկան էի և մի փոքր տետր ունեի, ուր գրառել էի իմ քարոզները: Այդ տետրում գրառած քարոզներից զատ, ես ոչինչ չունեի ասելու... և այդ տետրի պարունակությամբ ես անցա Վիետ-

նամի մի ծայրից մինչև մյուսը: Իմ թարգմանիչը տասնյոթ տարեկան մի փոքրամարմին երիտասարդ էր: Այդ երիտասարդին էին ինձ կցել, քանի որ մտածում էին, որ իմ քարոզչությունից ոչինչ էլ տեղի չի ունենա:

Չորս ամիս ես ու իմ թարգմանիչն անցանք զինվորական հոսպիտալներով և աղետի գոտիներով: Մի տեղից մյուսը մեզ տեղափոխում էին ուղղաթիռով կամ մոտոցիկլետով: Իմ թարգմանիչին կոչում էին Հիոն: Չորրորդ

Ռալի Չաֆարիաս

ամսի ավարտին երեք հազար հոգի ընդունեցին Քրիստոսին: Վիետնամի եկեղեցու պատմիչներից մեկը, հինգ տարի անց գրել էր, որ 1971 թվին երկու երիտասարդ, ովքեր շրջում էին երկրով մեկ, փոխեցին Վիետնամի եկեղեցու պատմությունը, սկսվեց արթնություն:

Մեր երկուսի տաիքն իրար գումարած քառասուներկու տարի էր: Երբ ամեն ինչ վերջացավ, ես նրան գրկեցի և ասացի. «Հի՛ն, ես երևի քեզ այլևս չեմ տեսնի, բայց դու ինձ համար դարձել ես իսկական բարեկամ»: Գիտե՞ք, թե նա ինչպիսի մարդ էր. մի դեպք պատմեմ, որ դուք պատկերացում կազմեք նրա մասին: Մի քաղաքում, ուր ես քարոզում էի Աստծո խոսքը, քարոզի ընթացքում նա դադարեցրեց

խոսքը և լացելով խնդրում էր, որ ես չավարտեմ Աստծո խոսքի վկայությունը և սկսեց ողբով աղաչել այդ մարդկանց՝ ասելով. «Դուք ի՞նչ է, չէք լսում քարո՞զը»:

Մեր բաժանումից անցավ տասներորդ տարի: Ես Վանքուվերում էի: Գիշերը՝ ժամը տասնմեկին, զանգահարեց իմ հյուրանոցի համարի հեռախոսը: Երբ ես վերցրի լսափողը, և մի ձայն լսափողից այն կողմ ասաց. «Ռալի եղբայր»: Ես զարմացած հարցրեցի. «Հի՛ն»:

-Դու ինչպե՞ս ճանաչեցիր իմ ձայնը, - զարմացած հարցրեց նա:

-Որովհետև միայն դու ես ինձ Ռալի եղբայր կոչում,- պատասխանեցի ես: - Որտե՞ղ ես դու, - հարցրեցի նրան:

-Կալիֆորնիայում եմ:

-Որտե՞ղ, ինչ է պատահել- զարմացած հարցրեցի նրան:

-Դու ժամանակ ունե՞ս,- հարցրեց նա:

-Իհարկե, -պատասխանեցի:

-Դե ինչ, լսիր իմ պատմությունը: Երբ հարավային Վիետնամը պարտվեց, իշխանության եկան կոմունիստները (վիետկոնգները): Նրանք ինձ ձերբակալեցին և բանտ ուղարկեցին՝ Կենտրոնական հետախուզական վարչության (ԼԲՄ) հետ համագործակցելու մեղադրանքով: Ես նրանց ասացի, որ ես դեռ պատանի եմ, ես ինչպես կարող էի համագործակցել այդ կազմակերպությանը: Բայց նրանք ինձ հայտարարեցին, որ ես եղել եմ թարգմանիչ: Ես նրանց ասացի. «Իհարկե, ես թարգմանիչ եմ եղել, որովհետև խոսում եմ անգլերեն, ֆրանսերեն, վիետնամերեն»:

Ինձ բանտարկեցին և ինձանից խլեցին բոլոր անգլերեն գրքերը, տվեցին միայն ֆրանսերեն և վետնամերեն գրականություն՝ Մարքսի ու Էնգելսի մասին: Եվ այդպես ամեն օր՝ Մարքս ու Էնգելս վետնամերեն ու ֆրանսերեն: Դա կամաց - կամաց սկսեց լցվել ներսս: Ես մտածեցի՝ միգուցե իսկապես Աստված չկա: Գիտես, Ռավի եղբայր ես հիշում էի քեզ ու այն քարոզները, որոնք դու կարդում էիր և մտածում էի, որ երևի այդ ամենը սուտ էր: Մի օր քնելուց առաջ ասացի. «Վերջ, այլևս Աստծո մասին ոչինչ չեմ հիշելու»: Հաջորդ առավոտ բանտապահը ինձ կանչեց ու հանձնարարեց, որ այդ օրը ես մաքրեմ բանտի զուգարանը: Ռավի՛ եղբայր, դա ամենադժվար աշխատանքն էր, որ կարող էի անել բանտում: Երբ զբոսավազել էի գործով, հանկարծ աչքի պոչով տեսա, որ օգտագործված թղթերի ամանի մեջ անգլերեն տառերով թուղթ կա: Ես արագ նայեցի շուրջս, տեսա, որ ինձ հսկող չկա, արագ լվացրեցի այդ թուղթն ու դրեցի գրպանս: Այդ գիշեր, երբ բոլորը քնել էին, գրպանիցս հանեցի այդ թղթի կտորը և վերին աջ անկյունում կարդացի. «Հռովմեացիս 8-րդ գլուխ»: Ես սկսեցի կարդալ. «Մակայն գիտենք որ ամեն բաները բարիի գործակից կ'ըլլան անոնց որ զԱստուած կը սիրեն, որոնք անոր նախաստանությունը կանչում են»: Եղբայր, ես ինձ զգեցի ծնկներիս վրա, ես ողբում էի ու ասում. «Տե՛ր, Դու ինձ առանց Քո խոսքի չթողեցիր»:

Հաջորդ առավոտ գնացի բանտապահի մոտ և ասացի. «Թույլ կտա՞ք, որ ես այսօր էլ մաքրեմ զուգարանը»: Նույնը կատարվեց և այդ օրը: Գիտե՞ք

թե ինչ էր եղել. բանտի պետին ինչ որ մեկը նվիրել էր անգլերեն Աստվածաշունչ: Նա էլ ամեն անգամ զուգարան գնալիս պոչում էր մի թուղթ Աստվածաշնչից և հետը տանում, իսկ Հիենը դրանք լվանում էր և դրանց միջոցով հաղորդակցվում Աստծո խոսքի հետ:

Երբ նրան բանտից ազատ են արձակում, նա որոշում է նավ սարքել և հիսուներկու հոգու հետ (նրանց թվում է եղել նաև երկրի փոխնախագահի աղջիկը) միասին փախնել այդ երկրից:

«Եվ փախուստից մի քանի օր առաջ, վիետկոնգի չորս զինվորականներ խուժեցին իմ տուն և ասացին. «Հի՛ոն, դու պատրաստվում ես փախչել երկրից»: Ես վախեցա և սուտ խոսեցի. «Ոչ, դա սուտ է»: Նրանք հարցրին. «Դու մեզ չե՞ս խաբում»՝ ասացի՝ «Ոչ»: Նրանց գնալուց հետո ես ասացի. «Տե՛ր, ես ինչու նորից ստեցի: Ես նորից փորձում եմ իմ կյանքը ինքս կառավարել: Տե՛ր, եթե դու ցանկանում ես, որ ես նրանց ճիշտն ասեմ, ապա թող նրանք նորից գան»: Աղոթեցի, բայց արտումս հույս ունեի, որ Աստված չի լսել իմ նմանի աղոթքը, և նրանք ետ չեն գա: Փախուստից չորս օր առաջ նրանք նորից եկան իմ տուն, բռնեցին օձիքիցս և խփեցին պատին. «Դու մեզ խաբել ես, դու փորձում ես փախչել»: Ես ասացի. «Այո՛, ես և ինձ հետ նաև հիսուներկու հոգի: Դուք, ինչ է, ցանկանում եք ինձ բանտ նետե՛լ»: Նրանք պատասխանեցին. «Ո՛չ, մենք ցանկանում ենք քեզ հետ գալ»:

Մենք ծով դուրս եկանք հիսուներեք հոգով, և երբ ծովի վրա փոթորիկ բարձրացավ, այս չորս զինվորականները փրկեցին մեր կյանքը, քանի որ հմուտ նավավարներ էին, և մենք հասանք

Թայլանդ: Ես փախստականների ճամբարում էի: ՄԱԿ-ը մեզ ճանաչեց որպես փախստականներ, և ես հիմա Կալիֆորնիայում եմ, սովորում եմ Բերկլիի համալսարանի բիզնեսի ֆակուլտետում»:

Լսածիս չէի կարողանում հավատալ... նա հետագայում եկավ Ատլանտա, և իմ ընտանիքի հետ երեք հրաշալի օր անցկացրեց: Նա իմ երեք զավակներին նստեցրեց իր դիմաց ու ասաց. «Կյանքում ամենամեծ գայթակղությունը ինքնություն ապրելու փորձն է: Եթե այդպես վարվեք, դուք կփոշմանեք ձեր քայլի համար: Գտեք Նրա կամքը և ապրեք այնպես, ինչպես

Նա է կամենում և կգտնեք մտերմության այն ջերմությունը, ինչը որ դուք կփնտրեք ձեր ողջ կյանքի ընթացքում»:

Հետագայում ես կատարեցի նրա պսակադրության արարողությունը՝ մեր եկեղեցուց մի վիետնամուհու հետ: Հիմա նա ԱՄՆ-ում է և նա Աստծո համար «պայթուցիկ» է ծառայում:

Գիտցե՛ք, Նրա կամքը և քայլեր նրանում և կգտնեք հավիտենական օրհնություններ: Եվ գիտե՛ք՝ ինչ եմ ուզում ասել, Գողգոթան Աստծո կամքի կենտրոնն է և ամեն բարի բաները Նրա աջ ձեռքում են:

Կույր աղջնակի բժշկությունը

Պատմում է Նիժնի Նովգորոդի եկեղեցուց Անդրեյ Բաշմակովը

Իմ կյանքում հիշարժան շատ դեպքեր են եղել, բայց դրանց մեջ կուզեի հատկապես առանձնացնել տասնմեկամյա մի աղջնակի պատմություն:

Մենք ծառայության էինք մի քաղաքում, որը կոչվում էր Ստարիյ Ասկոլ: Երկու թեմա էինք պատրաստել. նախ խոսեցինք՝ թե ինչո՞ւ է Հիսուսը երկիր եկել, ինչո՞ւ է խաչը բարձրացել..., ապա՝ որ Հիսուսը բուժում է ոչ միայն հոգին, այլև մարմինը: Քարոզներից հետո հրավիրեցինք աղոթքի: Աղոթքից հետո շատերը վկայեցին, և

Տիրոջ փառքը երևաց: Պաշտամունքն ավարտվեց: Մենք սկսեցինք արագ հավաքվել, որոշեցինք վերադառնալ մեր քաղաք: Արդեն դուրս էինք գալիս, անսպասելի ներս մտավ մի կին՝ աղջկա ձեռքը բռնած: Ճանապարհով անցնելիս կարդացել էր ցուցապատառը՝ «Բժշկության աղոթքներ», ու շտապել էր ներս մտնել: Աղջիկը դպրոցում շատ լավ էր սովորել, բայց չարաբաստիկ ավտովթարը գլխիվայր շրջել էր նրա կյանքը: Բուժման համար աղջկան տարել էին Լենինգրադ, Մոսկվա..., լավագույն մասնագետներն էին

հետազոտել, բայց բոլորն էլ եկել էին մի եզրահանգման՝ կուրությունն անբուժելի է: Հարազատները ոչինչ չէին խնայել երեխայի համար, բայց բժշկությունն անգոր էր գտնվել: Եվ ահա հույսը իսպառ կորցրած մայրը կարծես վերագտնում է այն. խնդրում է աղոթել: Խոստովանում են՝ շփոթված ու ավելի շատ վախով նայում են շուրջս կանգնած եղբայրներին: Նրանք էլ նույն վախով ու երկմտությամբ՝ ինձ:

- Իսկ դու հավատո՞ւմ ես, որ Տերը կբժշկի, - վախս ու կասկածներս փորձեցի թաքցնել հարցիս մեջ՝ նաև ակնկալելով կնոջ մեջ էլ տեսնել նույն կասկածները:

- Այո՛, հավատում եմ, - չափազանց վստահ պատասխանեց կինը:

Ես ավելի վատ զգացի. անհավատ կինը հավատում է և վստահում, իսկ ես...

Մի փորձ էլ արեցի. այս անգամ դիմեցի աղջնակին.

- Իսկ դո՞ւ, փոքրիկս...

- Ես էլ եմ հավատում:

Ինձ այլևս ոչինչ չէր մնում անելու. նույն վախով ու կասկածը սրտումս՝ (ամոթով եմ խոստովանում)՝ նրանց վկայեցի Աստվածաշնչի այն խոսքերը, որտեղ Հիսուսն ասում է՝ քո հա-

վատքը քեզ բժշկեց, ձեռքերս դրեցի աղջնակի գլխին ու հրավիրեցի աղոթքի: Դեռ աղոթքը չէի ավարտել՝

- Ես տեսնում եմ, - լսեցի ու...:

Առաջին հարցը, որ թռավ իմ բերանից՝

- Ի՞նչ է, ճի՞շտ ես ասում...

Ես բացեցի ձեռքիս Աստվածաշունչը՝ հավաստիանալու համար, որ բժշկվել է: Նա սկսեց կարդալ, բայց դժվարությամբ: Դեռ խավարի մեջ էր տեսնում: Ասացի՝ նորից աղոթենք: Աղոթքից հետո նորից կարդաց, այս անգամ բոլորովին անկաշկանդ: Բոլորս կանգնել ենք, ցնծում ենք ու գոհանում:

Բայց այս պատմությունն այսպես չավարտվեց: Այդ քաղաքում ես մի շատ մտերիմ ընկեր ունեմ: Նրա մի աչքը գրեթե չի տեսնում: Այս հրաշքը տեսնելով՝ մոտեցավ ինձ.

- Ի՞նձ համար էլ աղոթիր:

Ես ձեռքերս դրեցի նրա գլխին:

- Ո՛չ, ո՛չ, ձեռքդ հենց աչքիս դիր:

Ես այդպես էլ արեցի: Աղոթեցինք, բայց ոչինչ չկատարվեց: Մա դաս էր բոլորիս, որ երբեք մեր հայացքը Հիսուսից չտեղափոխենք որևէ եղբոր վրա. հրաշքի հեղինակը միշտ մեկն է՝ Հիսուսը:

ԱՐԹՈՒՐ ԵՂԲՈՐ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մի քանի օր, տարիներ առաջ ես գտնվում էի հոգևոր անկման մեջ՝ չէի հաճախում պաշտամունքների, հավատքս թուլացել էր և զրտնվում էի շատ ծանր վիճակի մեջ, կարծես հոգևորապես մեռած լինեի:

Եվ այդ ժամանակ հետաքրքիր է, որ ոչ մի եղբայր չէր այցելում, չէր հետաքրքրվում իմ վիճակով, այդ ժամանակ դեռ բջջային հեռախոսները չկային և նույնիսկ զանգով ինձանից հարցնող չկար: Արտաքին տեսքս նույնպես

համապատասխանում էր ներսիս վիճակին. հագնում էի սև հագուստ, երկար ժամանակ չէի սափրվել: Ես մի ընկեր ունեմ, ում հետ հիմա էլ շատ մտերիմ եմ: Նա այդ ժամանակ իրեն վատ էր զգացել և գնացել էր ռենտգեն ինստիտուտ հետազոտման: Այնտեղ նրա գլխում հայտնաբերել էին ուռուցք: Բժիշկը ասել էր, որ անհրաժեշտ է շտապ վիրահատություն: Այդ լուրից հետո ծանր հոգեբանական վիճակով, նստում է մեքենան և գնում «Գրիգոր Լուսավորիչի» վանք, իր մեջ մտածելով, որ գա տուն և շուտ հանդիպի ինձ հետ՝ չիմանալով, որ ես այդ ժամանակ գտնվում եմ հոգևոր շատ վատ վիճակի մեջ: Երբ ընկերս եկավ մեր տուն, ես տեսա, որ նա շատ ընկճված էր, ինձ մոտ էր եկել մտածելով, որ ես Աստծո մարդ եմ: Նայում էի նրան ու սիրտս շատ ցավում էր, նա իմ մտերիմ ընկերն էր, իմ մանկության հարազատ ընկերը: Ես նայելով նրան՝ իմ մեջ ահավոր տանջվում էի, նույնիսկ չէի կարողանում աղոթել, ուղղակի իմ ներսում, մտքումս ողբում էի, որ, ես լինելով հավատացյալ, իմ ընկերոջը չեմ կարողանում ինչ-որ մի բանով օգնել: Ես իմ մեջ մտածում էի, որ եթե ես այդքան վիճակ ունենայի ինքս ինձ մի բանով կօգնեի: Ես մեռած եմ, մեղքերի մեջ կորած, բայց ներսիս ցավը հարազատ ընկերոջս համար ինձ ահավոր տանջում էր: Ես նրան առաջարկեցի՝ առանձնանանք, զրուցենք: Առանձնացանք տան այգում՝ խիտ սաղարթախիտ ծառերի տակ, չեմ զգացել մի ժամ էինք խոսել, թե ավել, և նույնիսկ չեմ հիշում, թե ինչ եմ խոսել, բայց գիտեմ, որ Տերը ներկա էր: Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը առաջինը ինձ այդ մեռած

վիճակից կենդանացրեց. ես այնպես էի խոսում, հիմա եմ հասկանում, որ դա ինձանից չէր, բացահայտ երևում էր Աստծո գործն ու ներկայությունը: Մենք այդ ժամանակ նույնիսկ աղոթք չենք արել, ուղղակի Աստծո ներկայությունն էր այդտեղ իջել, որ ընկերս հենց այդ նույն պահին բժշկվեց, իսկ ես ստացա հոգևոր բժշկություն: Փա՛ռք Տիրոջը: Երկուսիս ներսն էլ լցվել էր մի աննկարագրելի ուրախությամբ, փաթաթվել էինք իրար ու լացում էինք, բայց ուրախության լացով: Ես ցնծում և ուրախանում էի և՛ ընկերոջս համար, և՛ ինձ համար, որ մեռած էի, ու Տերը ինձ կենդանացրեց: Փա՛ռք Տիրոջը: Սիրելիներ՛ր, Աստծուն հուսացողը երբեք ամոթով չի մնա: Ուղղակի պետք է, որ մարդը իր ներսը անկեղծությամբ ամբողջովին բերի Տիրոջ առաջ: Չէ որ մեր Տերը կենդանի ու ողորմած է, պարզապես մենք պետք է սրտանց հավատանք Տիրոջ խոսքերին ու խոստումներին: Աստված երբեք ոչ մեկի կողքով անտարբեր չի անցնում, ուղակի պետք է սրտանց հավատալ ու վստահել: Մեր նեղության օրերում միակ մխիթարությունն Աստծո բերանից ելած խոսքն է, որ ապրեցնում է մեզ: Եվ դա կատարվեց ինձ հետ: Իմ այդ ընկած վիճակում ես ինձանով ոչինչ չէի կարող անել, այդ ժամանակ նույնիսկ եղբայրները ինձ չէին այցելում, որի համար ես հետագայում փառք տվեցի Աստծուն, քանի որ հասկացա, որ դա Աստված էր թույլ տվել: Այսօր, սիրելիներ՛ր, մենք պետք է հավատանք Աստծո բերանից ելած խոսքին, ապավինենք Նրա խոստումներին: Նա խոստացել է, որ մեզ չի թողնելու: Երբեք պետք չէ նայել երևույթին: Երևույթին

նայելով՝ բժիշկ պրոֆեսորը ընկերոջս անհապաղ վիրահատություն էր նշանակել: Բայց Աստված անհնարինն ու անկարելին դարձնում է հնարավոր ու կարելի, փա՛ռք Տիրոջը: Միրելինե՛ր, եթե այժմ դուք լսում կամ կարդում եք իմ այս վկայությունը, ուզում եմ ասել ամեն մեկիդ, հավատացե՛ք, որ Աստված ավելին կարող է անել մեր կյանքում,

քում, միայն թե Իր խոսքին ապավինենք ու Իր խոսքին կռթնենք: Մեր Աստված կենդանի Աստված է և Նա երեկ, այսօր և հավիտյան նույնն է: Միայն պետք է հավատալ և Աստծո փառքը մեր կյանքում չի ուշանա: Փա՛ռք Տիրոջը: Ամեն:

*Արթուր եղբայր,
Այնթափ*

ՀԱՅԿ ԵՂԲՈՐ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

**«Ուստի ես կը գտնեմ օրենք մը, որ երբ բարին ընելը
կըկամենամ, չարը իմ քովս է» (Հռովմ.7:21)**

Միրելինե՛ր, ուզում եմ մի վկայություն պատմել, որը տեղի է ունեցել Ռուսաստանի գյուղերից մեկում: Այս վկայությունը մարդու չկամեցող սիրտ ունենալու մասին է: Այն մասին, որ մարդը կարող է ինչ-որ բաներ անելու ցանկություն ունենա, բայց նրա սիրտը չկամենա, դժվարանա այդ ամենը իրականացնել: Մի գյուղում երկու հոգևոր ընտանիք են լինում: Նրանք ապրում են կողք կողքի: Մի ընտանիքը շատ դժվար է ապրում, ունենում է շատ երեխաներ, օրվա հացը դժվարությամբ է հայթայթում, բայց նրանց հույսը միշտ Տիրոջ վրա է լինում: Մյուս ընտանիքն էլ է հոգևոր լինում և ապրում է բավականին ապահով կյանքով: Ընտանիքի հայրը ունենում է լավ աշխատանք, ունենում է մեծ քանակությամբ անասուններ, զբաղվում է խոզաբուծությամբ: Մի օր այս ապահով եղբայրը, տեսնելով իր եղբոր ծանր դրությունը, իր սրտի մեջ որոշում է, որ իր խոզերից մեկը պահի, կերակրի, մեծացնի, մորթի և ամբողջությամբ տա այդ կարիքավոր եղբոր ընտանիքին: Դա բավականին մեծ օգնություն կլինի նրանց համար: Եվ գալիս հասնում է մորթի ժամանակը, նա մորթում է այդ խոզին նույնպես և պատրաստվում է տանել տալ եղբորը: Այդ պահին, երբ նա որոշում է խոզը տանել եղբոր տուն, նրա միտքը սկսում է աշխատել, և նա մտածում է, որ միգուցե այս ամբողջ խոզը շատ կլինի, կես խոզն էլ բավական է եղբոր ընտանիքին, առանց այն էլ դա էլ մեծ օգուտ կտա նրանց: Նա խոզը կիսում

Է երկու մասի, և այդ պահին նրա միտքը նորից սկսում է աշխատել, և նա մտածում է, որ կես խոզն էլ շատ կլինի, քանի որ նրանք նույնիսկ սառնարան չունեն միսը պահելու համար, ավելի լավ է այդ կես խոզն էլ կիսի, ապա նոր տանի: Եվ այդպես կամաց կամաց այնքան է կրճատում տանելու բաժինը, որ վերջում նկատում է, որ մնաց միայն խոզի յուղերը: Այդ ժամանակ, փառք Տիրոջը, եղբոր միտքը հանկարծ բացվում է, նա հասկանում է իր արածը: Նա անմիջապես վազելով գնում է այդ եղբոր տուն, ծեծում է դուռը, և երբ եղբայրը բացում է դուռը, նա անհանգստացած ասում է, որ եղբայրը շուտ գա, և իր հասանելիք ողջ խոզը տանի իր տուն, քանի որ քիչ էր մնացել, որ սատանան ամբողջությամբ այն տաներ: Միրելինե՛ր, շատ ժամանակ, երբ մենք մտածում ենք, որոշում ենք ինչ-որ բարություններ կամ ողորմություններ անել ինչ-որ մեկին, հակառակորդը, որ չի կամենում, որ մենք անենք բարին, անենք աղեկը, տարբեր մտքերով փորձում է մեզ միշտ խանգարել: Թող Աստված ամեն մեկիս արթնացնի, որ մեզանից յուրաքանչյուրը հիշի ու հասկանա, որ մեր սիրտը առանց Տիրոջ չար ու խաբեբա է:

Հայկ եղբայր, կենտրոնի տարածք

ԼՐՏՈՒՇ ԵՂԲՈՐ ՎԿԼՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

**«Ամեն ատեն ամեն բանի համար գոհությւն տուէր
Աստուծոյ ու Հօրը՝ մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսի
անունովը» (Եփես. 5:20)**

Միրելինե՛ր, երբ մենք Աստծո խոսքի համեմատ ամեն բանի մեջ գոհանում ենք Աստծուց, ապա Աստված մարդկանց սրտերի հետ խոսում է, փառք Տիրոջը:

Ընտանիքով որոշեցինք մեկնել Եվրոպա՝ այցելելու մեր երեխաներին: Արդեն երկու թռռնիկ ունեինք, որոնց չէինք տեսել: Սրտումս դրվեց, որ գնանք թռռներիս տեսնելու: Եվրոպայի մեր եղբայրներից մեկի սրտին Տերը դրել էր, որ մեզ հրավերք ուղարկի: Երբ Մամիկոն եղբայրն իմացավ, որ մենք դիմել ենք Եվրոպա գնալու համար՝ ասաց. «Արտո՛ւշ եղբայր, եթե անգամ ձեզ մերժեն, կասեք. «Շնորհակալ ենք Աստծուց էլ, ձեզանից էլ»»: Հավաքե-

ցինք բոլոր փաստաթղթերը, և փետրվարի 26-ին պետք է հանձնեինք դեսպանատուն: Դեսպանատան աշխատակիցն ասաց. «Քանի որ, ձեր հրավերքը հարազատի կողմից չէ, դուք կմերժվեք»: Ես ու կինս նրանց ասացինք. «Շնորհակալ ենք Աստծուց էլ, շնորհակալ ենք ձեզանից էլ, թող ամեն բանում Աստծո կամքը լինի»: Շատ հանգիստ վերցրինք մեր փաստաթղթերն ու եկանք տուն: Երեք օր անց մեզ, զանգահարեց դեսպանատան աշխատակիցներից մեկը և ասաց. «Պարո՛ն Արտուշ, մենք այս երեք օր ու գիշեր անհանգիստ ենք, մենք ուզում ենք, որ դուք անպայման մեկնեք Եվրոպա՝ ձեր թոռնիկներին տեսնելու: Խնդրում եմ այսինչ օրը եկեք, որպեսզի Եվրոպա մեկնելու մուտքի հրավերը ստանաք»:

Այս բոլորը ես պատմեցի Տիրոջ փառքի համար, թող միայն Աստված փառավորվի: Երբ որ մենք թե՛ լավի, թե՛ վատի համար Տիրոջն ենք փառավորում, երևում է Աստծո փառքը:

Արտուշ եղբայր, Երևան

Ցավոք Վհայո-Բյո-ն

Ռեպրը կատարվել է Ուրալում՝ Մագնիտոգորսկ քաղաքում: Մենք գնացել էինք հոգևոր ծառայության: Այնտեղի եկեղեցին շատ մեծ էր: Մինչ կհասնեինք երեկոյան հավաքության, մեզ ուղեկցող վարորդը, որ մեր եղբայրն էր, մեզ հետ կիսեց իր սրտի ցավը. «Երբ երեխաները փոքր են, քայլում են մեր ոտքերի վրայով, երբ մեծանում են, քայլում են մեր սրտի վրայով: Աղջիկներս զույգ են: Քանի դեռ փոքր էին, լսում էին, սիրում էին Խոսքը, գալիս էին հավաքության,

երգում, արտասանում...: Հիմա իմ սրտի ցավը նրանց ապաշխարելն է»:

Ահա հավաքությո՜րը ընթանում է զորությամբ: Նայում եմ եղբոր դուստրերին. մեկը կարծես մի փոքր հուզվել է, բայց մյուսը՝ հայացքով, թեթև ծիծաղով կանգնած է: Հասկացա, որ հոր անհանգստությունը իզուր չէր: Վերջում եղբայրները հրավիրեցին զոջման աղոթքի, խոստովանության:

Հաջորդ օրը պետք է լինեինք 500 կմ հեռավորության վրա գտնվող մի քաղաքում: Խիստ ձմեռ էր: Պետք էր

առավոտ շատ վաղ մեկնել, որ հաս-
ցրնեինք հավաքույթին: Ժամը 4-ն է,
սպասում ենք վարորդ եղբորը: Հնչում
է հեռախոսը: Եղբայրն էր. «Չեմ կա-
րող գալ. աղջիկս մահացել է...»: Ցա-
վով ողբում էր եղբայրը: Ի՞նչ էր կա-
տարվել: Եղբայրը դուրս է գալիս մեքե-
նայով, որ գար մեզ վերցնի: Տեսնում է
հավաքված մարդկանց, ոստիկան-
ներ...: Մոտենում է, տեսնում է սար-
սափելին. իր աղջիկն է՝ արդեն ան-
կենդան: Դա նա էր, ում սիրտն այն-
քան կարծր էր: Նա շատ վաղ դուրս էր
եկել, որ հասներ աշխատանքի, բայց,
ավաղ, նրա գործն այս աշխարհի վրա
արդեն ավարտված էր: Եվ հոր միակ
սիրտանքը հիմա այն էր, ինչն իմացավ
մոտակա կրպակի աշխատողից. վը-
թարը տեսնելով՝ նա դուրս է վազել ու
երբ հասել է աղջկան, վերջինս մեռնո-

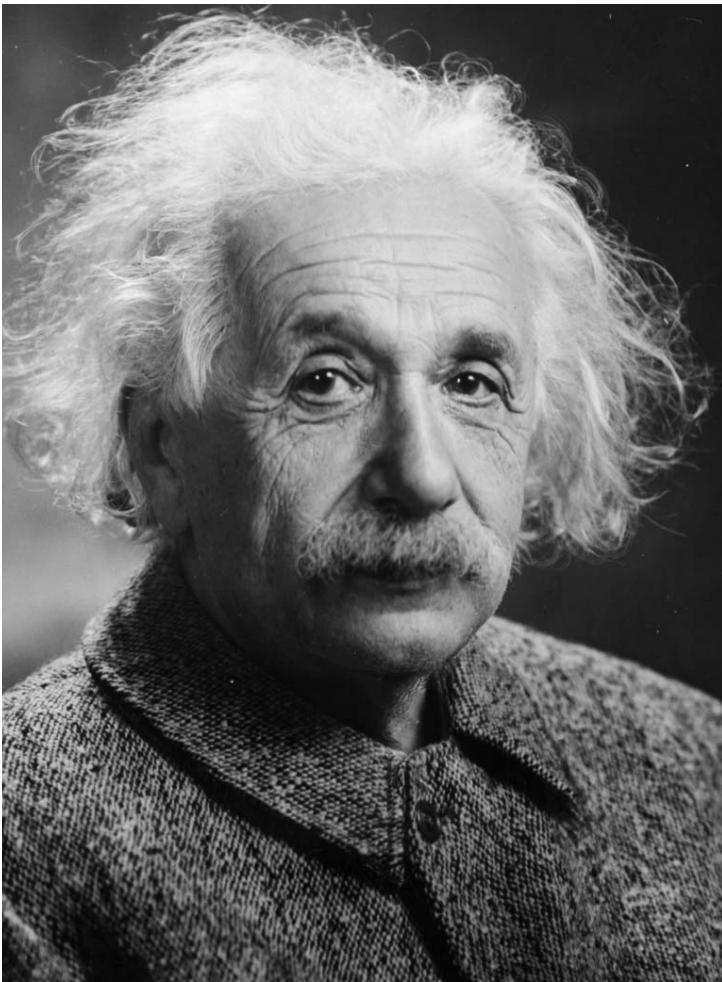
ղի ճայնով հագիվ հասցրել է շնջալ.
«Խնդրում եմ՝ հայրիկիս փոխանցե՛ք,
որ ես ներում եմ խնդրել Տիրոջից»:
Հայրը և՛ լացում էր, և՛ ուրախ էր, որ
աղջիկը վերջին պահին հասցրել էր
զոջալ:

Երիտասարդ աղջկա մահը մեծ
արթնության առիթ հանդիսացավ:
Աստված հզոր գործ կատարեց: Նրա
թաղման արարողությունից հետո մոտ
մեկուկես ամիս չէր դադարում մարդ-
կանց հոսքը՝ զոջման ու ապաշխարի-
ության, հատկապես երիտասարդները
մեծ զոջումով ապաշխարում էին, խոս-
տովանում: Այդ մահը խիստ ցնցեց
Ժողովրդին: Նա իր մահով ապրեցրեց
շատերին:

Միրելի՛ ընթերցող, մենք էլ խոր-
հենք. գուցե վաղը մերը չէ...

Դիպված Էնշտեյնի կյանքից

Դեպքը կատարվել է շատ վաղուց: Մի երիտասարդ ինժեներ մեկնում է Ճապոնիա՝ Տոկիո: Տեղավորվում է հյուրանոցում: Ծառայող աշխատակիցը օգնում է նրան ճամպրուկները տեղափոխելու և սովորության համաձայն՝ թեյավճարի ակնկալիքով նայում է հյուրին: Վերջինս հանում է գրպանի նոթատետրը, ինչ-որ բաներ գրում, ապա պոկում թերթիկները և մեկնում ծառայողին՝ ասելով. «Ես քեզ կարող էի վճարել ինչ-որ կոպեկներ՝ թեյավճար, բայց կարծում եմ՝ այս գրությունները քեզ ավելի երջանկություն կբերեն, քան այն գումարը, որ պիտի տայի քեզ»: Այդ թերթիկներից մեկի վրա գրված էր. «Խաղաղ

համեստ կյանքը բերում է ավելի մեծ երջանկություն, քան հաջողության հետապնդելը և մշտական անհանգստությունը, որոնք ուղեկցում են մարդուն», մյուսի վրա՝ «Որտեղ կա կամք, կա նաև հնարք»: Միբելի՝ ընթերցող, դո՛ւ ինչ կանեիր այս ծառայողի փոխարեն: Հավանաբար ձեզանից շատերը կվերցնեին ու զայրացած աղբը կնետեին այդ թղթի կտորները: Բայց այս ծառայողը դրանք խնամքով ծալեց, և գրպանը դրեց: Անցան տարիներ: Եվ մի օր էլ այդ գրությունները վաճառվեցին՝ առաջինը՝ 1,56 միլիոն դոլլար, երկրորդը՝ 240 հազար դոլլար արժողությամբ: Իսկ ինչո՞ւմ էր կայանում այդ թղթիկների արժեքը. դրանց վրա կար ստորագրություն՝ Ալբերտ Էնշտեյն:

Մարդիկ ի՞նչ բարձր են գնահատել գրությունները, որ թողել են խելացի մարդիկ: Հապա մենք ինչպես պիտի գնահատենք այն Խոսքը, որ թողել է մեզ Հիսուսը:

ԻՄԱՍՏՈՒՆ ԾԵՐՈՒՆԻՆ

Կիրիլ Պավլով (1919-2017)

Երբ Աստծո խոսքով իմաստնացած ծերունի Կիրիլ Պավլովին այցելողներն ասում էին, որ հիմա շատերն են Աստծո տաճարներ գնում և կարելի է հուսալ, որ ժողովրդի մեջ հավատքն արմատներ է ձգում, հայր Կիրիլը խնդրեց, որ մի մեծ դույլ ջուր բերեն։ Երբ ջուրը բերեցին, նա ասաց. «Սա հիմա տաճար հաճախող մարդկանց քանակն է»։ Հետո խնդրեց, որ

այն թափեն։ Երբ թափեցին, դույլի շուրթից երեք կաթիլ ջուր ետ գնաց։ Հայր Կիրիլը բացատրեց. «Մրանք նրանք են, որ հիմա փրկություն կունենան»։

Ներկաների տարակուսած հայացքները տեսնելով՝ նա բացատրեց. «Մարդկանց մեծ մասը տաճար է գնում «տուր-տուր» ասելու (առողջություն տուր, ֆինանսական հաջողություն տուր, ընտանիք տուր, երեխա տուր...)։ Շատ քչերն են, որ տաճար են գնում ասելու. «Ների՛ր Տե՛ր, մեղավորիս (ների՛ր, որ մեղք եմ գործել, ների՛ր որ չեմ սիրել Քեզ, ների՛ր, որ Քեզ մոռացել եմ...)»։ Ցավոք սրտի, եկողներից շատ-շատերն այս բառերը նույնիսկ չեն էլ ասում։ Երկար տարիներ եկեղեցի գալով՝ մարդիկ նույնիսկ չեն հասկանում, որ Աստված զոջացող սիրտ ունեցող մեղավորին է սպասում և ոչ թե կեղծավոր «արդարին», որը կարծես թե Աստծուն մեծ լավություն է անում իր եկեղեցի գալովը։

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննոս 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փռեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի այլ հավիտեանական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արմվյան	094 91-43-24	Քեշիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Մամվելյան Պերճ
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Սիեր
Էջմիածին	093 17-75-30	Էդիկ Սուկաչ
Հրազդան	094 22-33-15	Օսինյան Աշոտ
Դարբաս	094 00-94-08	Մարդյան Սիեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

